

Arrest

nr. 83 129 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Tchu (Kazachstan) en woont in Atchkhoy-Martan (Tsjetsjenië). U bent getrouwd met M.G. (...) (O.V. X).

Uw zoon H.G. (...) werkt op een bouwwerf in Grozny. In mei 2009 overnacht daar een vriend van hem. Daarop worden uw zoon en zes van zijn collega's door OMON-medewerkers van de werf meegenomen en ondervraagd over die vriend. Uw zoon wordt geslagen en ervan beschuldigd hulp te hebben geboden

aan de rebellen. Hij belandt in het ziekenhuis. Twee à drie dagen later komt hij terug thuis. Vanaf dat moment zal hij zich introverter dan gewoonlijk gedragen.

Op 11 oktober 2009 vertrekt uw zoon van thuis naar Grozny. Als u hem de volgende dag opbelt, neemt hij niet op. Vanaf dat moment is hij spoorloos verdwenen. U en uw man proberen hem te zoeken bij familie, vrienden en kennissen, maar zonder resultaat. Op 20 oktober 2009 gaat uw man de verdwijning van uw zoon aangeven bij de politie van Atchkhoy-Martan. Daar wordt hij echter weggestuurd; de politie zegt hem dat jullie zeer goed weten dat uw zoon in de bergen bij de rebellen zit. Vanaf dat moment komt de wijkagent vaak bij jullie langs met OMON-medewerkers. Telkens doen ze alsof jullie weten wat de verblijfplaats van uw zoon is. Ook bij de burens gaan ze langs. Op 19 maart 2010 vallen militairen opnieuw uw huis binnen. Uw man is op dat moment niet thuis. U krijgt een slag waardoor u het bewustzijn verliest. U komt pas bij in het ziekenhuis van Grozny waar u uw moeder en uw zus ziet. Zij zeggen u dat de burens uw man hadden verwittigd van de inval. Familieleden brengen hem eerst naar Ingoesjtië en later naar het buitenland. Zelf gaat u niet meer naar huis terug, maar verblijft bij uw moeder in Grozny tot uw vertrek. Zelf ondervindt u geen problemen meer, maar als uw moeder naar Achkhoy-Martan gaat, komt ze van de burens te weten dat OMON-medewerkers nog vragen gesteld hebben aan de burens.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 6 september 2011. In Grozny neemt u een taxi naar Pyatigorsk. Daar gaat u met de trein naar Kiev (Oekraïne), waar u in een vrachtwagen stapt en daarmee naar België rijdt. Op 25 november 2011 komt u in België aan en vraagt diezelfde dag asiel aan.

Recent (een week voor uw gehoor bij het Commissariaat-generaal) hoort u van uw moeder dat uw andere zoon uit een eerder huwelijk, M.I. (...), meegenomen en ondervraagd werd over H(...)

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch boekje voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op net dezelfde problemen als die waarvoor uw man M.G. (...) (O.V. 6.608.125) zijn asielaanvraag indiende. U verklaart dat uw man meegenomen en geslagen werd door de autoriteiten omwille van uw zoon H.G. (...) die door de autoriteiten beschuldigd werd van hulp aan de rebellen. U verklaart dat dit ook de reden is van uw asielaanvraag (CGVS p. 6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor de politie van A.M. (...). Volgens u zullen ze u oppakken en mishandelen omdat u de verdwijning van uw zoon bij hen

aangegeven had, terwijl de politie ervan uitgaat dat hij naar de bergen getrokken is en dat u hen met uw aangifte alleen maar lastigviel (CGVS p. 7). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw pogingen om uw verdwenen zoon op te sporen. Zo verklaart u dat u de verdwijning van uw zoon ging aangeven bij de politie van A.M. (...) en dat die aangifte geaccepteerd en geregistreerd werd. U verklaart dat u daarvan geen bewijs kreeg, maar in dit opzicht is het bijzonder opmerkelijk dat u er ook niet naar vroeg 'omdat u al van tevoren wist dat ze niets zouden ondernemen omdat er veel spoorlozen zijn in Tsjetsjenië' (CGVS p. 3 & p. 12).

Hoewel u verklaart de geboorte van uw zoon in 1988 officieel te hebben aangegeven bij de autoriteiten en daarvoor een geboorteakte gekregen te hebben (CGVS p. 3), laat u na hieromtrent enig begin van bewijs voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Hierover verklaart u dat de akte misschien thuis ligt of dat de politie dat misschien meegenomen heeft (CGVS p. 3). Later verklaart u dat de wijkagent tijdens één van zijn bezoeken aan uw huis de geboorteakte van uw zoon wel bekeek, maar niet meenam (CGVS p. 14).

Ten tweede werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt. U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over verschillende cruciale elementen van uw relaas.

Zo verklaart u dat uw zoon in mei-juni 2009 in Grozny eerst werd opgepakt en daarna in het ziekenhuis belandde en dat u hem daar zelf bent gaan ophalen. Als u gevraagd wordt hoe lang hij effectief opgepakt is geweest, antwoordt u 'ik weet het niet meer precies. Één dag misschien'. Als u gevraagd wordt of u hem dat gevraagd heeft, verklaart u 'Nee. Niet lang, dat bedoel ik. Mocht het 3-4 dagen geweest zijn, zou ik het ook zeggen. Hij werd in elkaar geslagen en dan vrijgelaten' (CGVS p. 9).

U verklaart dat u – een week na de feiten – de verdwijning van uw zoon ging melden bij de politie van A.M. (...) (CGVS p. 3 & p. 12). U verklaart ook dat u niets ondernomen heeft om op andere manieren proberen na te gaan wat er met uw zoon zou kunnen gebeurd zijn. Dat had volgens u geen zin (CGVS p. 13). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat er voor u daartoe nochtans een aantal mogelijkheden waren. Zo heeft u nagelaten te informeren bij zijn klasgenoot en zijn leeftijdsgenoten waarmee uw zoon optrok hoewel u verklaarde te weten wie dat waren (CGVS p. 9). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u eerst drie keer gevraagd wordt of u daarvoor bij iemand concreet geïnformeerd heeft, voor u uiteindelijk antwoordt 'Nee. Ik zeg het nog eens, mocht er iemand iets weten over hem, zou ik het zeker te horen hebben gekregen' (CGVS p. 13). Verder verklaart u zijn verdwijning niet bij een ngo of mensenrechtenorganisatie te hebben gemeld (CGVS p. 13). Ook verklaart u zijn verdwijning niet bij de politie van Grozny gemeld te hebben, hoewel uw zoon u gezegd had dat hij naar Grozny vertrok om werk te zoeken. Hieromtrent zegt u dat hij alleen zei dat hij naar Grozny ging, maar dat u nog steeds niet weet of hij daar effectief was. Als u gezegd wordt dat hij aan de telefoon gezegd had dat hij in Grozny was en dat het daarom logisch zou zijn als u ook bij de politie van Grozny navraag doet, verklaart u 'hij heeft het zo wel gezegd ja. Je kan dat zo concluderen' (CGVS p. 13). Tenslotte verklaart u geen navraag te hebben gedaan op bouwerven in Grozny (onder andere bij de werkgever waarvoor hij de laatste keer in Grozny werkte ten tijde van zijn arrestatie), hoewel uw zoon u gezegd had dat hij naar Grozny zou gaan om werk te zoeken in de bouw. Als u expliciet gevraagd wordt of u bij zijn vorige baas naar hem geïnformeerd heeft omdat het zou kunnen dat hij die man opnieuw zou aangesproken hebben om werk te vinden, antwoordt u 'nee' (CGVS p. 13).

Daarnaast verklaart u dat u na het schietincident in Bamut door de Tsjetsjeense politie van A.M. (...) werd meegenomen naar Slepsvosk in Ingoesjetië om lijken te gaan identificeren. U verklaart niet te weten waarom de Tsjetsjeense politie u hiervoor meenam naar Ingoesjetië en hen daarover niets gevraagd te hebben (CGVS p. 15-16).

Verder verklaart u dat u op 19 maart 2010 niet thuis was toen uw vrouw daar gearresteerd werd door de politie. U vernam het nieuws van de buurman en bent daarna niet meer naar huis geweest. U heeft 2 à dagen bij iemand anders gelogeed, en daarna naar uw familielid Ruslan Estimerov in Ingoesjetië geweest waar u bleef tot uw vertrek naar België. U verklaart geen contact meer te hebben gehad met uw vrouw toen ze vastzat tot uw aankomst in België. (CGVS p. 6 & p. 16). U blijft echter

bijzonder vaag of u ergens heeft proberen na te gaan waar uw vrouw was of wat er precies met haar gebeurd was. Eerst verklaart u dat uw familie het probeerde te weten te komen door het gewoon te vragen bij de politie. Als u gezegd wordt dat u niet meer thuis was dan en gevraagd wordt hoe u dan wist dat uw familie uw vrouw probeerde te zoeken, zegt u 'Zo zeiden zij. Misschien hebben ze ook niets ondernomen. Misschien begrijpt u de situatie niet goed. Vaak moet je niet gaan. Je gaat één keer en dat is genoeg. Dan moet je ze niet meer lastigvallen'. Op de vraag wie concreet van uw familie u inlichtte over hun poging om uw vrouw te zoeken, antwoordt u 'niemand. Waar ik toen woonde, die familie heeft niets ondernomen. Ik wist dat zij niet thuis was'. Onmiddellijk daarna verklaart u dat Baratgiri Gaerbekov ('misschien hij') wel iets ondernam. Als u daarna nog drie keer gevraagd wordt of er iemand van uw familie effectief naar de politie gestapt is, antwoordt u uiteindelijk 'nee'. U verklaart ook dat u aan niemand de opdracht gaf om na te gaan wat er met uw vrouw gebeurd was (CGVS p. 17-18). In dit verband verklaart u dat u persoonlijk geen contact had met iemand in Tsjetsjenië tijdens uw verblijf in Ingoesjetië, maar dat de man bij wie u logeerde u nieuws bracht, meer bepaald dat uw vrouw niet thuis was. Als u gevraagd wordt of u die man vroeg om na te gaan waar ze precies was, antwoordt u 'Nee. Hij was ook bang. Ik logeerde bij hem' (CGVS p. 18).

Tenslotte, wat betreft de bezoeken van de politie aan uw huis terwijl u in België was, verklaart u dat u dat vernam van uw vrouw. Op de vraag wanneer de laatste keer was dat ze langsgekomen zijn, antwoordt u 'Dat weet ik niet. Ze belde me en zei dat ze langskomen, maar wanneer juist dat weet ik niet. Ze komen zo bij iedereen langs zonder reden; maar om bij ons langs te komen hebben ze wel een reden'. Op de vraag of u uw vrouw gevraagd heeft wanneer precies ze langsgekomen waren, antwoordt u negatief (CGVS p. 18-19).

Dergelijke mate aan gebrek aan interesse en kennis omtrent cruciale details van de kern van uw problemen zoals hierboven aangetoond – zijnde de arrestatie en verdwijning van uw zoon, het schietincident in Bamut, de arrestatie van uw vrouw en het feit dat de politie u na uw vertrek nog steeds zou zoeken in Tsjetsjenië – kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering de Russische Federatie te hebben verlaten zonder enig geldig reisdocument of internationaal reispas. U verklaarde dat u Tsjetsjenië verliet in een ziekenwagen naar Ingoesjetië en van daar met een bus naar België bent gegaan. Telkens zat u daarbij zichtbaar in de passagierszetel. U verklaart dat u zonder enig paspoort heeft gereisd en dat u aan de grens met de Europese Unie geen identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 7-8). Deze verklaringen zijn bijzonder onaannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet-EU-burger hetzij in het bezit zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals bijvoorbeeld Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die – zoals u – niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Europese Unie te kunnen betreden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige identiteitsdocumenten gereisd zou hebben en dat u aan de grens geen identiteitscontrole zou hebben gekregen. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant

proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw rijbewijs en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing."

Aanvullend dient nog gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw man, die het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas – zoals hierboven werd aangetoond – enkel versterken.

Zo verklaart u dat de autoriteiten bij u thuis kwamen binnenvallen waarbij u flauwviel; u kwam pas bij in het ziekenhuis (CGVS p. 7) en u verklaart dat u nooit op een gedwongen manier bij de politie bent terechtgekomen (CGVS p. 9); terwijl uw man verklaarde dat u op 19 maart 2010 van thuis werd opgepakt en naar het politiekantoor van Atchkhoy-Martan werd gebracht waar u foto's van een gewapend persoon moest bekijken (CGVS man p. 16). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u enkel 'nee'. Daarnaast verklaart u dat de autoriteiten na 19 maart 2010 nog bij u thuis en bij de burens langskwamen, maar dat u ze nooit gezien heeft omdat u dan al bij uw moeder in Grozny verbleef (CGVS p. 7 & p. 9). Uw man daarentegen verklaart dat de autoriteiten sinds zijn vertrek (i.e. 19 maart 2010) nog wekelijks bij u thuis langskwamen en dat u hen dan zei dat het maar goed was dat u gevlucht was; zo vertelde u het hem via de telefoon (CGVS man p. 18-19). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u opnieuw enkel 'nee' (CGVS p. 9). Echter, een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van deze vastgestelde tegenstrijdigheden die toch raken aan de kern van uw asielrelaas (nl. het feit dat u nog in contact bent gekomen met de autoriteiten die op zoek waren naar uw zoon en naar uw man, en waarvoor u uw land ontvlucht bent, CGVS p. 6).

Ook wat betreft uw reisweg – u nam een andere route dan die van uw man – en uw identiteitsdocumenten blijken een aantal onaannemelijke elementen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op helling wordt gezet. Zo verklaart u dat u net voor uw vertrek een internationaal paspoort ging ophalen via de gewone procedure zonder daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 5). Het is echter bijzonder moeilijk aan te nemen dat u zich – nadat uw zoon door de autoriteiten reeds beschuldigd zou zijn geweest van hulp aan rebellen, nadat de politie u en uw man zou verweten hebben dat jullie wisten dat uw zoon bij de rebellen was gegaan, nadat de autoriteiten (i.e. de wijkagent en de OMON) nog vaak bij jullie thuis zouden zijn geweest op zoek naar uw zoon en nadat u vanaf 19 maart 2010 niet meer naar huis ging (maar wel bij uw moeder in Grozny ging wonen) uit schrik voor deze invallen – nog zomaar vrijwillig tot diezelfde autoriteiten zou wenden om hen op de hoogte te brengen van een gepland vertrek naar het buitenland door een internationaal reispaspoort aan te vragen. Daarnaast verklaart u in Kiev (Oekraïne) in een vrachtwagen gestapt te zijn nadat u eerst zowel uw intern als uw internationaal paspoort had afgegeven aan een mevrouw die een afspraak had gemaakt met de chauffeur, en dat u zo naar België reed. U verklaart zonder identiteitsdocumenten gereisd te hebben, niet te weten of er voor u iets anders voorzien was, onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en nergens identiteitscontrole gehad te hebben (CGVS p. 5-6). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie, en meer bepaald de Schengenzone, strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u zonder enige identiteitsdocumenten reisde of niet wist of er iets anders voorzien was voor u (CGVS p. 6). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust bepaalde identiteitsdocumenten en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent; wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengt.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document (nl. uw medisch boekje) bevat louter persoonsgegevens en bevestigt dat u in 2008 een aantal keer medisch getest werd in functie van uw werk als marktkraamster zoals u verklaart (CGVS p. 4), maar heeft geen betrekking op de door u of uw man aangehaalde problemen. Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 48/3 en 48/4, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 1, A van de Conventie van Genève en van het artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij haar ten onrechte verwijt dat zij geen begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken. Zij benadrukt dat eens zij de beslissing heeft genomen om het land te verlaten, zij niet bekommerd was om documenten of getuigenissen te verzamelen die haar verhaal konden bewijzen. Zij geeft aan dat zij haar land is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en dat men in zo een geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is. Zij verwijst dienaangaande naar de proceduregids van het UNHCR.

Zij stelt dat eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, beoordeeld moet worden in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen.

Zij stelt dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal gezien de omstandigheden van haar vlucht, met name haar vrees op vervolging.

Verzoekster laat gelden dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en dat er wanneer er twijfel bestaat deze ten goede moet komen van de asielaanvrager. Verzoekster verwijst vervolgens naar het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van het artikel 1 van de Conventie van Genève en geeft vervolgens een citering weer van voormelde artikelen en een definitie van het begrip 'vluchteling'.

Verzoekster stelt verder dat zij absoluut niet begrijpt waarom de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen aangezien zij het goed heeft uitgelegd. Zij viel flauw en moest zich naar het ziekenhuis begeven. Verzoekster stelt verder dat het niet mogelijk is dat zij op twee plaatsen tegelijkertijd aanwezig is. Zij laat gelden dat het redelijk te geloven is dat zij, ten gevolge van de gebeurtenis van 19 maart 2010 naar het ziekenhuis is weggebracht en dat haar echtgenoot zich heeft vergist. Verzoekster benadrukt dat het onmogelijk is dat dergelijk element zich heeft voorgedaan en dat het niet is omdat de verwerende partij twee tegenstrijdigheden heeft vastgesteld dat hun verhaal daarom niet waar is. Verder stelt zij dat er immers elementen zijn die het haar moeilijk maken om dingen te herinneren, maar dat dit geen reden is om te veronderstellen dat het hele verhaal vals is. Zij stelt verder dat het gaat om minimale tegenstrijdigheden en dat de rest van het verhaal in alle opzichten gelijklopend is met het verhaal van haar echtgenoot. Verder geeft zij aan dat de beschuldigingen in Tsjetsjenië vaak vervalst zijn vooral wanneer er een band is met een opstandige beweging. Zij wijst op het feit dat zij vervolgd werd door een agent van de Staat, met name een politieagent en dat zij haar woonplaats verschillende keren hebben bezocht. Zij benadrukt tot slot dat haar vrees volkomen wettig is en helemaal niet geveinsd.

Vervolgens spitst de verzoekende partij haar uiteenzetting toe op het motief van de verwerende partij aangaande haar reisweg. Zij verwijst naar de bewering van de verwerende partij dat het onmogelijk is dat zij enerzijds niet in het bezit was van haar visum op haar reispas en anderzijds nooit gecontroleerd werd aan de Schengengrenzen, temeer zij het traject aflegde per vrachtwagen.

Zij stelt hieromtrent verder dat niettegenstaande de inlichtingen waarover de commissaris-generaal beschikt, er geen enkel ander middel bestaat voor de verzoekende partij om ter goeder trouw te bewijzen dat er geen controle heeft plaatsgevonden. Zij stelt zich de vraag hoe zij anders in België is geraakt. Het bewijs van haar aanwezigheid is volgens haar het bewijs om aan te tonen dat de reis wel degelijk heeft plaatsgevonden. Verder stelt verzoekster dat het feit dat de verwerende partij de waarachtigheid van haar reisweg in twijfelt trekt geen enkele invloed heeft op haar reële angst.

Vervolgens laat verzoekster gelden dat zij de mening is toegedaan dat de motivering aangaande de reisweg geen invloed heeft op de elementen die betrekking hebben op de vervolgingsvrees.

Vervolgens wijst zij er wederom op dat verzoekster geen documenten heeft voorgelegd aangezien zij in de haast is gevlucht en zij hier niet aan heeft gedacht.

Zij voert aan dat er voldoende belangrijke elementen zijn die overeenstemmen met het verhaal van verzoekster en het asielrelaas van haar echtgenoot. Verder stelt verzoekster dat de verwerende partij klaarblijkelijk een vergissing begaat van appreciatie en zij de principes schendt van de goede administratie en evenredigheid.

Vervolgens geeft verzoekster een korte uiteenzetting weer aangaande het begrip subsidiaire bescherming. Zij geeft aan dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert zij wel degelijk heeft bewezen dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

Zij vraagt dan ook in hoofdorde om de haar het statuut van vluchteling toe te kennen en in subsidiaire orde om haar het voordeel van subsidiaire bescherming te bieden en haar het recht op verblijf toe te kennen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères*

à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoekster niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster in haar uiteenzetting duidelijk aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en de motieven op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Zij voert aan dat er geen sprake is van incoherenties of tegenstrijdigheden. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeksters argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

Aangaande de tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, merkt de Raad vooreerst op dat deze verklaringen steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster betwist het bestaan van deze tegenstrijdige verklaringen niet, maar is de mening toegedaan dat *“de echtgenote van de verzoekende partij zich heeft vergist en dat zij zich beter is dan hem wat deze 19 maart 2010 is gebeurd”*. De Raad kan verzoekster niet volgen daar de tegenstrijdige

verklaringen een element is die de geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnt, daar dit *in casu* om essentiële elementen gaat van haar asielrelaas.

Ook aangaande de verklaringen die verzoekster aflegde aangaande de reisweg dient de Raad opnieuw vast te stellen dat zij louter stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en haar verklaringen hieromtrent louter herhaalt. Ook wordt opgemerkt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en dat verzoekster in dit verband de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, moet voorleggen. De stelling van verzoekster dat het feit dat zij aanwezig is in België een voldoende element is om aan te tonen dat haar reisbeschrijving zo heeft plaats gevonden kan de Raad aldus geenszins overtuigen.

De Raad schaaft zich achter het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat geschraagd wordt door de stukken van het administratief dossier:

*"(...)U verklaart dat u zonder enig paspoort heeft gereisd en dat u aan de grens met de Europese Unie geen identiteitscontrole kreeg (CGVS p. 7-8). Deze verklaringen zijn bijzonder onaannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet-EU-burger hetzij in het bezit zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals bijvoorbeeld Polen of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die – zoals u – niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Europese Unie te kunnen betreden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige identiteitsdocumenten gereisd zou hebben en dat u aan de grens geen identiteitscontrole zou hebben gekregen. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.
(...)"*

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS